

Ἡ στάση μας στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ (Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σϋρος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Τὸ νὰ πηγαίνει κανεὶς πρὶν ἀπὸ ὅλους στὴν ἐκκλησία εἶναι καλὸ καὶ σωτήριο, ἐνῶ τὸ νὰ βγαίνει πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπόλυση χωρὶς ἀνάγκη εἶναι βλαβερὸ καὶ ὀλέθριο. Ἐσὺ λοιπὸν μεῖνε ὑπομονετικὰ καὶ ἄκουγε τίς ἅγιες Γραφές, γιὰ νὰ ὠφεληθεῖς. Ὅπως δηλαδὴ στὸν καύσωνα ἓνα ποτήρι κρύο νερὸ εἶναι εὐχάριστο στὸν ὀδοιπόρο, ἔτσι καὶ τὰ ἱερὰ λόγια δροσίζουν τὴν ψυχὴ. Ἄν θέλεις νὰ ἀκοῦς, μεῖνε ὑπομονετικὰ· καὶ ἂν ἀκούσεις, θὰ γίνεις σοφός. Ἄν ὅμως μὲ δυσκολία κάνεις ὑπομονὴ γιὰ νὰ ἀκούσεις τὸν λόγο, πόσο περισσότερο θὰ δυσκολευτεῖς νὰ τὸν κάνεις πράξη; Ἀπὸ αὐτὸ λοιπὸν νὰ καταλάβεις ὅτι εἶσαι ἀμελής, ὅπως καὶ ἐγώ.

Μόλις μποῦμε στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ, κάθε μέριμνα νὰ φύγει ἀπὸ τὴ σκέψη μας, ὁ ἐσωτερικὸς μας ἄνθρωπος νὰ ἀφοσιώνεται στὴ θεωρία καὶ τὴν προσευχή, καὶ κανένας ἀνάρμοστος λογισμὸς νὰ μὴν ταράζει τὸν νοῦ μας. Ἄς νιώσουμε μπροστὰ σὲ ποιόν στεκόμαστε στὴν προσευχή, καὶ ὅλη μας ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιὰ ἄς εἶναι

στραμμένη πρὸς Αὐτόν, χωρὶς νὰ φαντάζεται τίποτε ἄλλο. Θὰ καταλάβεις αὐτὸ πὸν λέω καὶ μὲ ἓνα παράδειγμα:

Ἄν κάποιος πάρει μαζί του χρήματα καὶ πάει σὲ μιὰ ἐμποροπανήγυρη θέλοντας νὰ ἀγοράσει βόδια, μήπως περιεργάζεται τὰ γουρούνια; Ἡ ἂν θέλει νὰ ἀγοράσει γαϊδούρια, μήπως κοιτάζει γιὰ σκυλιά; Δὲν εἶναι ὅλη ἡ σκέψη του στραμμένη σὲ αὐτὰ πὸν θέλει, καὶ αὐτὰ μόνο δὲν ἐξετάζει μὲ προσοχή, μὴν τυχὸν ξεγελαστεῖ καὶ πᾶνε χαμένα τὰ χρήματά του; Ἔτσι καὶ ἐμεῖς· ὅταν μποῦμε στὸν ἱερὸ ναὸ καὶ σταθοῦμε μπροστὰ στὸν Θεό, ἃς ὑψώσουμε σὲ αὐτὸν ὄλο τον νοῦ μας, καὶ μόνο τὰ θεῖα νὰ σκεφτόμαστε καὶ νὰ φανταζόμαστε, ὥστε ἀπὸ αὐτὸ καὶ τὴ σωτηρία μας νὰ κερδίσουμε καὶ τὰ οὐράνια ἀγαθὰ νὰ ἀπολαύσουμε.

Ἄλλὰ οὔτε νὰ ἀρχίσουμε τὴν κουβέντα μὲ τὸν διπλανό μας καί, ἀντὶ νὰ ἐξευμενίσουμε τὸν Δημιουργὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὸν κάνουμε νὰ θυμώσει μαζί μας. Ὅπως δηλαδὴ συμβαίνει μὲ κάποιον δοῦλο πὸν στέκεται καὶ μιλά μὲ τὸν βασιλιᾶ καί, ἐπειδὴ τὸν φώναξε ἄλλος δοῦλος, παρατᾶ τὴ θαυμάσια καὶ τιμητικὴ συνομιλία μὲ τὸν βασιλιᾶ καὶ στρέφεται καὶ συνομιλεῖ μὲ ἐκεῖνον, προσβάλλοντας μὲ τὸν τρόπο του τὸν βασιλιᾶ καὶ κάνοντάς τον νὰ θυμώσει φοβερὰ μαζί του, ἔτσι εἶναι καὶ μὲ αὐτὸν πὸν μιλά τὴν ὥρα τῆς ψαλμωδίας ἢ τῆς προσευχῆς.

Ὅπως λοιπὸν στέκονται οἱ ἄγγελοι μὲ πολὺν τρόμο καὶ ὑμνολογοῦν τὸν Δημιουργό, ἔτσι ὀφείλουμε καὶ ἐμεῖς νὰ στεκόμαστε στὴν ψαλμωδία. Ἄν ὅμως τύχει ὁ ἀδελφὸς πὸν στέκεται δίπλα σου νὰ εἶναι ἄρρωστος καὶ νὰ βήχει ἢ νὰ φτύνει συχνά, μὴν ἐνοχληθεῖς, ἀλλὰ θυμήσου ὅτι πολλοὶ ἀφιερώθηκαν νὰ ὑπηρετοῦν ἀρρώστους καὶ λεπρούς, γιὰ νὰ ἔχουν ἀπὸ αὐτὸ μεγάλο κέρδος, μαθαίνοντας μὲ τὴν πείρα τὴν ἀγάπη καὶ τὴ συμπόνια. Καὶ ἐσὺ λοιπόν, καθὼς ἔχεις ὅμοιο σῶμα, εἶσαι κοντὰ σὲ τέτοιες ἀρρώστιες, ἔστω καὶ ἂν πρὸς τὸ παρὸν εἶσαι ὑγιὴς μὲ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ νὰ μὴν ὑπερηφανεύεσαι σὲ βάρος τοῦ ἀρρώστου, ἀλλὰ νὰ φοβᾶσαι μὴν πάθεις τὰ ἴδια καὶ χειρότερα, καὶ μὲ τὴ συμπάθεια πρὸς τὸν ἀδελφὸ νὰ προφυλάγεις τὸν ἑαυτό σου.

Πηγή: agiazoni.gr